

„Unii au cultivat ură,” iar urmașii lor culeg roadele

14 mai 2004

Gili Cârstea

După experiența devastatoare de la Minneapolis, unde a fost serios răvășită de războiul ciudat și irațional la care a asistat, sora White și-a tras puțin sufletul în Australia. Exilată din cauza neprihănirii lui Hristos, ea a început să înțeleagă implicațiile serioase ale aceluia eveniment pe care noi îl numim „epocal.” Având acum o perspectivă largă asupra evenimentului, ea a început să scrie avertizări serioase către „inima lucrării” de acasă, unde rămăsese și inima ei frântă. Acum le putea spune multe lucruri pe care nu le văzuse înainte. Referindu-se cu destulă delicatețe la oamenii mari ai lucrării, și la poziția lor împotriva lui Jones și Waggoner, ea spunea:

„Unii au cultivat ură împotriva bărbaților pe care Dumnezeu i-a însărcinat să ducă lumii o solie specială. Ei au început la Minneapolis această lucrare satanică. Mai târziu, când au văzut și au simțit demonstrația Duhului Sfânt că solia este de la Dumnezeu, au urât-o și mai mult, căci era o mărturie împotriva lor” (TM 79, 80).

Cum a fost posibil ca marii bărbați, pe care Dumnezeu și adevărul sacru i-au făcut stâlpi ai bisericii sfinte, să cultive ură contra solilor neprihănirii lui Hristos? Ce orbire misterioasă a cuprins sesiunea aceea, gonind atmosfera duioasă prin care Duhul voia să câștige inimile tuturor pentru o nouă perspectivă asupra legii?

De ce păstrează anele oficiale sloganul că Minneapolis 1888 a fost o mare biruință, când martorul ocular inspirat spune că la Minneapolis frații noștri au început o lucrare satanică? „Lucrarea” a fost cu adevărat satanică, lucrare pe care au continuat-o în anii următori. Apoi, când Duhul Sfânt a făcut demonstrație după demonstrație că solia este de la Dumnezeu, au urât-o și mai mult, căci era o mărturie împotriva lor. Iar ei voiau să șteargă urmele necugetatei lor împotriviți.

Așa se face că astăzi noi culegem roadele acelei semănături otrăvite. Mulți dintre oficialii noștri continuă acea lucrare satanică, împotriva tuturor dovezilor pe care le pot avea că solia a fost de la Dumnezeu. Motivul ar putea fi același:

„Ei nu au vrut nici să asculte și nici să înțeleagă. De ce? Ca să nu fie convertiți și să fie obligați să recunoască faptul că toate ideile lor erau greșite. Erau prea mândri să facă așa, și de aceea au persistat în lepădarea sfatului lui Dumnezeu și în lepădarea dovezilor și luminii pe care au avut-o” Ms.25,1890).

Iar unii dintre apărătorii soliei ar putea să aibă astăzi probleme serioase din cauza acestei mândrii care nu se lasă convertită.